

Sygnatura akt IV Pupr 1143/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 31-01-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w. Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Karwacka

Ławnicy: E. Z., A. K.

Protokolant: Sebastian Paszek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31-01-2013 r. w. W.

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko K.OO. D.w. W.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 60zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV P upr 1143/12

UZASADNIENIE

Powódka A. B. pismem wniesionym w dniu 13 listopada 2012 r. / k.2/ (data nadania listem poleconym) wniosła o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę jakie złożyła jej strona pozwana K.O.D.w. W..

W uzasadnieniu ww. wniosku powódka wskazała, iż w dniu 30 października 2012 r. strona pozwana wręczyła jej datowane na dzień 23 października 2012 r. oświadczenie o rozwiązaniu łączącego stosunku pracy za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia.

Dodała, iż ww. oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem zawierało pouczenie o przysługującym powódce, w terminie 7 dni od dnia otrzymania przedmiotowego wypowiedzenia, odwołaniu do Sądu Pracy.

Powódka wskazała nadto, iż kwitując odbiór ww. oświadczenia ze zdenerwowania nie napisała daty jego odbioru. Nazajutrz, jak podała, zorientowała się jaką datę faktycznie umieszczono na przedmiotowym oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę i uznała, że termin na złożenie odwołania już minął. Dodała, iż dopiero w dniu 13 listopada 2012 r. „znajomy prawnik” poinformował ją o możliwości wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę.

Zarządzeniem z dnia 20 listopada 2012 r. /k.5/ Sąd wezwał powódkę, aby w terminie 7 dni, uzupełniła braki formalne pozwu, pod rygorem jego zwrotu, poprzez:

- wskazanie wartości przedmiotu sporu żądania stanowiącego odwołanie od

wypowiedzenia umowy o pracę,

- podanie czy wnosi o przywrócenie do pracy, czy o zapłatę odszkodowania, a jeśli o odszkodowanie to podanie żądanej szkody,
- wniesienie pozwu na urzędowym formularzu w przypadku wartości przedmiotu sporu przekraczającej 10 000 złotych,
- złożenie odpisu pozwu wraz z załącznikiem,
- podanie dokładnej nazwy i adresu strony pozwanej.

Pismem wniesionym w dniu 04 grudnia 2012 r. (data nadania listem poleconym) /k.14-28/ powódka domagała się od strony pozwanej K.O.D.w. W.kwoty 7 541,67 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę oraz o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, iż strona pozwana wypowiadając powódce umowę o pracę w sposób nieuzasadniony użyła argumentów natury ekonomicznej podczas, gdy środki na jej wynagrodzenie pochodziły rokrocznie z dotacji Urzędu Miasta W..

Nadto wskazał, iż jest osobą kompetentną i zaangażowaną w swoją pracę, a co za tym idzie wybór właśnie jej osoby do zwolnienia jest niczym nieuzasadniony.

W odpowiedzi na pozew /k.39-43/ strona pozwana K.O.D.w. W., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana w pierwszej kolejności zarzuciła, iż pozew złożony przez powódkę w dniu 04 grudnia 2012 r. złożony jest po terminie. Przyznała przy tym, iż oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę złożyła powódce w dniu 30 października 2012 r., a więc termin złożenia takiego odwołania przez powódkę upłynął w dniu 06 listopada 2012 r.

Zdaniem strony pozwanej powódka nie dochowała terminu do wniesienia wniosku o przywrócenie do pracy ze swojej winy i brak jest w przedmiotowej sprawie szczególnych okoliczności, które trwałyby przez cały okres opóźnienia i przemawiałyby za usprawiedliwionym przekroczeniem terminu przez powódkę, zwłaszcza, że powódka po dniu 30 października 2012 r. świadczyła pracę i nie doznała żadnej przeszkody w terminowym złożeniu odwołania do Sądu.

Nadto, strona pozwana z ostrożności procesowej zaprzeczyła twierdzeniom powódki, jakoby dokonane jej wypowiedzenie umowy o pracę można było traktować jako nieuzasadnione.

Wskazała przy tym, iż przyczyną uzasadniającą konieczność likwidacji stanowiska pedagoga był brak zawarcia umowy z Gminą W. na realizację zadania „ profilaktyka i informacja o destrukcji działalności sekt, niektórych ruchów religijnych i pseudoreligijnych”, na realizację których środki pochodziły w znacznej części z grantów przyznawanych przez Gminę W.. Brak uzyskania takiego grantu jest w ocenie strony pozwanej „ uzasadnioną przyczyną ekonomiczną, na podstawie której strona pozwana zdecydowała o złożeniu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę pozwanej ”.

Strona pozwana podała, iż oprócz grantu jaki uzyskiwała na prowadzenie Centrum (...)o (...), w którym pracę, jako pedagog, świadczyła powódka, każdorazowo wnosiła również wkład własny. Dodała przy tym, iż o ile w 2012 r. mogła przeznaczyć na działalność Centrum kwotę ponad 60 000,00 zł o tyle, z przyczyn ekonomicznych w 2013 r. na działalność tę może przeznaczyć jedynie kwotę 40 000,00 zł.

Wobec powyższego, jak podkreśliła strona pozwana, wyłącznie przyczyny ekonomiczne stały się powodem dla którego pozwany pracodawca zmuszony był do zlikwidowania stanowiska pracy powódki, co przesądza o tym, że wskazana powódce przyczyna wypowiedzenia była prawdziwa i konkretna.

Strona pozwana wskazała ponadto, iż nigdy nie kwestionowała kwalifikacji zawodowych powódki, a decyzję o wypowiedzeniu umowy o pracę właśnie powódce, a pozostawieniu w zatrudnieniu innej pracownicy Centrum podjęła, mając na uwadze, iż pracownica ta w dacie złożenia powódce oświadczenia o rozwiązaniu łączącego strony stosunku pracy pracownica ta prowadziła terapię pacjentów Centrum. Kierując się zatem potrzebami pacjentów Centrum strona pozwana zdecydowała wybrała do zwolnienia powódkę.

Na rozprawie w dniu 31 stycznia 2013 r. Sąd postanowił oddalić wniosek powódki o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia /k.73 verte/.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona u strony pozwanej od dnia 05 listopada 2001 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pedagoga w Centrum (...)o (...) prowadzonym przy K.O. D..

W 2012 r. praca powódki polegała przede wszystkim na poradnictwie w D.Ośrodku (...)o N. R. R., gdzie powódka udzielała porad dotyczących tematyki sekt i psychomanipulacji oraz spotykała się z rodzinami osób przez sekty pokrzywdzonych.

Dowód: umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 05 listopada 2001 r. – w aktach osobowych powódki,

przesłuchanie powódki /k.72/.

Razem z powódką w D.Ośrodku (...)o N. R. R. pracę świadczyła również K. W., zatrudniona przez stronę pozwaną na stanowisku psychologa.

okoliczność bezsporna, a ponadto:

akta osobowe K. B.

Strona pozwana, w okresie spornym, w lokalu przy ul. (...)w. W., prowadziła dwie działalności charytatywne (zadania publiczne), tj. świetlicę środowiskową dla dzieci i młodzieży oraz Dominikański Ośrodek (...)o N. R. R.i (...), w którym pracę, jako pedagog, świadczyła powódka. Oba te zadania współfinansowane były przez stronę pozwaną.

Z uwagi na „ znaczny spadek wpływów z puszki Św. A. ” strona pozwana w dniu 03 października 2012 r. postanowiła zmniejszyć swój wkład w finansowanie dzieł charytatywnych.

W dniu 07 listopada 2012 r. strona pozwana podjęła decyzję o przekazaniu na potrzeby Świetlicy przy ul. (...)w. W.i Dominikańskiego Ośrodka (...)o N. R. R.i (...)w 2013 r. kwotę 40 000,00 zł podczas, gdy w budżecie na rok 2012 na cele te przewidziano kwotę 60 000,00 zł.

Strona pozwana wobec zmniejszenia się dotacji gminnych na realizację zadania publicznego pod nazwą „ profilaktyka i informacja o destrukcyjnej działalności sekt, niektórych ruchów religijnych i pseudoreligijnych ” z 60 000,00 zł przyznanych na rok 2012 do 45 000,00 zł przyznanych na rok 2013 oraz z uwagi na spadek wpływów nie miała możliwości, aby w 2013 r. wydatkować na cele związane z Ośrodkiem (...)o N. R. R. i (...)takich samych środków jak w roku 2012.

Dowód: umowa strony pozwanej z Gminą W. z dnia 02 stycznia 2012 r. nr (...) /k.53-57/,

umowa strony pozwanej z Gminą W. z dnia 02 stycznia 2012 r. nr (...) /k.58-62/,

wyciąg z protokołów Rady K.Konwentu św. W.w. W./k.63/,

informacja z protokołu Rady K.Konwentu św. W.w. W.z dnia 07 listopada 2012 r. /k.64/,

protokół z postępowania konkursowego wyboru ofert na realizację zadania publicznego pt.: „ Profilaktyka i informacja o destrukcyjnej działalności sekt, niektórych ruchów religijnych i pseudoreligijnych 2013” /k.70-71/.

W dniu 30 października 2012 r. strona pozwana wręczyła powódce datowane na dzień 23 października 2012 r. oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 stycznia 2013 r.

Jako przyczynę rozwiązania łączącego strony stosunku pracy strona pozwana wskazała likwidację stanowiska pracy powódki z powodów ekonomicznych.

Strona pozwana pouczyła powódkę o przysługującym jej prawie do wniesienia odwołania od ww. wypowiedzenia do Sądu Pracy w terminie 7 dni od dnia jego odbioru.

okoliczność bezsporna, a ponadto:

oświadczenie strony pozwanej z dnia 23 października 2012 r. o rozwiązaniu umowy o pracę powódki – w aktach osobowych powódki.

Powódka w listopadzie świadczyła na rzecz strony pozwanej pracę normalnie, zaś od dnia 01 grudnia 2012 r. do dnia rozwiązania łączącego strony stosunku pracy przebywała na urlopie wypoczynkowym.

Dowód: listy obecności powódki za listopad i grudzień 2012 r. /k.51-52/,

przesłuchanie powódki /k.73/.

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2 283,04 zł brutto.

Dowód: zaświadczenie strony pozwanej z dnia 15 stycznia 2013 r. o zarobkach powódki /k.50/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako spóźnione podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z przepisem art. 264 § 1 k.p. odwołanie od wypowiedzenia

umowy o pracę wnosi się do Sądu Pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiedzającego umowę o pracę.

Po upływie ww. terminu wygasa w zasadzie możliwość dochodzenia związanych z takim wypowiedzeniem roszczeń na drodze sądowej. Pod tym względem terminy przewidziane w art. 264 k.p. podobne są do terminów zawitych. Przepis art. 265 § 1 k.p. stanowi jednak, iż Sąd pracy przywróci pracownikowi na jego wniosek termin do zgłoszenia roszczenia, przekroczony z przyczyn od niego niezawinionych.

Wniosek, o którym mowa powyżej winien być, zgodnie z przepisem art. 265 § 2 k.p., wniesiony w nieprzekraczalnym oraz nieprzywracalnym terminie 7 dni od ustania przyczyny uchybienia terminu i zawierać uprawdopodobnione okoliczności uzasadniające żądanie wniosku.

W przedmiotowej sprawie powódka pismem z dnia 13 listopada 2012 r. /k.2/ (data nadania listem poleconym) wniosła o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę jakie w dniu 30 października 2012 r. złożyła jej strona pozwana.

Na uzasadnienie wniosku o przywrócenie terminu powódka wskazała, iż kwitując odbiór ww. oświadczenia ze zdenerwowania nie napisała daty jego odbioru. Nazajutrz, jak podała, zorientowała się jaką datę faktycznie umieszczono na przedmiotowym oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę i uznała, że termin na złożenie odwołania już minął. Dodała, iż dopiero „znajomy prawnik” poinformował ją o możliwości wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę.

Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą przywrócenie uchybionego terminu do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę możliwe jest przy spełnieniu przesłanki braku winy pracownika w przekroczeniu terminu, zaś o istnieniu winy lub jej braku należy wnioskować na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, uwzględniając także obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należącej do dbającej o swoje interesy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie o sygn. akt II PK 86/12).

W ocenie Sądu w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy nie sposób uznać, aby powódka nie uchybiła wynikającemu z art. 264 § 1 k.p terminowi bez swojej winy. Nie zasługuje bowiem na uwzględnienie argumentacja powódki powołującej się w zasadzie wyłącznie na niezajomość prawa. Za absurdalną należy również uznać argumentację powódki, która niedochowanie przewidzianych Kodeksem Pracy terminów tłumaczy „dużym szokiem” jakiego rzekomo doznała odbierając oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę.

Należy również zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie miało miejsce dość znaczne uchybienie terminowi bowiem termin do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę upłynął powódce z końcem dnia 06 listopada 2012 r., zaś powódka złożyła wniosek o przywrócenie tego terminu dopiero w dniu 13 listopada 2012 r.

Powódka w okresie od dnia 06 do 13 listopada 2012 r. normalnie przychodziła do pracy u strony pozwanej, zaś samo opóźnienie tłumaczy wskazując, iż dopiero w dniu 13 listopada 2012 r. „znajomy prawnik” poinformował ją o możliwości złożenia wniosku o przywrócenie terminu.

Zgodnie natomiast ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 27 lipca 2011 r. (sygn. akt II PK 21/11) znaczne przekroczenie 7-dniowego terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę mogą usprawiedliwiać tylko szczególne okoliczności trwające przez cały czas opóźnienia

W ocenie Sądu nie sposób uznać za takie szczególne okoliczności braku świadomości prawnej powódki, która po prostu w sposób nienależyty zadbała o swój interes prawny.

Z uwagi na powyższe powództwo na podstawie art. 264 § 1 k.p. w zw. z art. 265 § 1 k.p.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą samo przesądzenie o braku podstaw do przywrócenia uchybionego terminu do zaskarżenia decyzji pracodawcy rozwiązującej stosunek pracy z pracownikiem wystarczy i prowadzi do oddalenia powództwa, którego Sąd Pracy nie mógłby uwzględnić nawet wówczas, gdyby następnie wykazał, iż rozwiązanie stosunku pracy było nieuzasadnione, nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa lub stanowiło jego nadużycie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2012 r., sygn. akt II PK 15/12).

Na marginesie należy jednak wskazać, iż złożony przez powódkę pozew był nie tylko spóźniony, ale i bezzasadny.

Materialnoprawną podstawę roszczenia powódki stanowił przepis art. 45 § 1 k.p. zgodnie z którym w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy

o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana datowanym na dzień 23 października 2012 r. oświadczeniem rozwiązała łączący ją z powódką stosunek pracy za wypowiedzeniem wskazując jako przyczynę likwidację stanowiska pracy powódki z powodów ekonomicznych.

W tym miejscu należy wskazać, iż przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie umowy o pracę musi być rzeczywista i musi istnieć w chwili dokonania wypowiedzenia. Nie musi jednak mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości, skoro wypowiedzenie jest zwykłym sposobem rozwiązania bezterminowego stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 grudnia 1997 r., Sygn. akt I PKN 419/97). Nie oznacza to jednak przyzwolenia na arbitralne, dowolne i nieuzasadnione lub sprzeczne z zasadami współżycia społecznego wypowiedzenie umowy o pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 grudnia 2001 r., I PKN 715/00).

Zgodnie natomiast z ugruntowaną już linią orzeczniczą ***likwidacja stanowiska pracy w ramach rzeczywistych zmian organizacyjnych, polegających na zmniejszeniu zatrudnienia, uzasadnia wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę*** (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 1997 r., I PKN 176/97, OSNP Nr 9/1998, poz. 263), jeśli jest na tyle zaawansowana, że nie ma wątpliwości co do jej wykonania.

Kontroli Sądu Pracy nie podlega natomiast ocena zasadności przyjętej przez pracodawcę decyzji o zmianie struktury organizacyjnej zakładu w celu racjonalizacji i ograniczenia zatrudnienia pracowników, lecz tylko ocena zasadności i słuszności przyjętych kryteriów doboru pracowników na stanowiska pracy i kwalifikowania pracowników do zwolnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2011 r., sygn. akt I PKN 401/97).

Jak wynika w szczególności z wyciągu z protokołów Rady K.

Konwentu św. W.w. W./k.63/, informacji z protokołu Rady K.Konwentu św. W.w. W.z dnia 07 listopada 2012 r. /k.64/ oraz protokołu z postępowania konkursowego wyboru ofert na realizację zadania publicznego pt.: „ Profilaktyka i informacja o destrukcyjnej działalności sekt, niektórych ruchów religijnych i pseudoreligijnych 2013” /k.70-71/ strona pozwana wobec zmniejszenia się dotacji gminnych na realizację zadania publicznego pod nazwą „ profilaktyka i informacja o destrukcyjnej działalności sekt, niektórych ruchów religijnych i pseudoreligijnych ” z 60 000,00 zł przyznanych na rok 2012 do 45 000,00 zł przyznanych na rok 2013 oraz z uwagi na spadek wpływów nie miała możliwości, aby w 2013 r. wydatkować na cele związane z Ośrodkiem (...)o N. R. R.i (...)takich samych środków jak w roku 2012.

Z uwagi na opisane wyżej trudności finansowe strona pozwana zdecydowała się zlikwidować stanowisko pracy powódki. Likwidacja tę należy uznać za rzeczywistą bowiem na miejsce powódki nie została zatrudniona żaden nowy pracownik.

Odnosząc się natomiast do kryterium wyboru powódki do zwolnienia należy wskazać, iż wbrew twierdzeniom powódki pracownica strony pozwanej psycholog K. B. nie była zatrudniona na tym samym stanowisku co powódka (pedagog).

Nadto, strona pozwana, jak wyjaśniła w odpowiedzi na pozew /k.42 verte/, zdecydowała się zlikwidować stanowisko powódki kierując się dobrem pacjentów Ośrodka (...) dla których terapię prowadzi zatrudniona na stanowisku psychologa K. B..

Mając na uwadze powyższe na podstawie w szczególności art. 264 § 1 k.p., a także innych przywołanych powyżej przepisów należało orzec jak w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego

dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W przedmiotowej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną były koszty wynagrodzenia reprezentującego go w sprawie profesjonalnego pełnomocnika, które zgodnie z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wynosiły 60,00 zł.

Zarządzenie:

1. Odnotować;
2. Odpis doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej;
3. K.. 14 dni.